

Як Кузьму провчила жінка його мила

Павло Глазовий

Повернувся Кузьма з роботи,
Освіжився в ванні,
Одягнув нову піжаму
Та й ліг на дивані.
Лежить собі, проглядає
Журнали й газети,
А дружина варить, смажить,
Готує котлети.
Пообідав Кузьма смачно,
Запалив "Казбека".
— Ну чого ти, — пита жінку, —
Така недалеко?
Тільки в тебе і балачки
Про супи й олію.
І ні слова про театри,
Про драматургію.
А є жінки! Збоку глянеш —
Ходить, як Аїда.
Драматургів усіх знає
Аж до Евріпіда.
Так і сипле: Тіто, Гобі,
Карузо, Фелліні,
Есамбаєв, Магомаєв,
Кобзон, Паганіні...
А ти яка? Ти ж не тямиш
В цьому ні бельмеса.
Ти ж не можеш відрізнити
Брамса від Бернеса.
Давно тебе не бачив я
В хорошому платті.
Тиняєшся у тапочках,
В дешевім халаті.
Ти забула, що є в світі
Жіночі принади:
Перманенти, манікюри,
Духи та помади.
Я хотів би бути мужем

Культурної дами,
А ти чавиш помідори,
Бряжчиш друшляками,
Що побачиш — вишні, сливи
Пхаєш у консерви.
Я не можу, розумієш?
Здають уже нерви...
Через добу повернувся
Наш Кузьма додому.
Зустрічає його жінка
В платті голубому.
Підведені чорним очі,
На губах помада.
Закрутило Кузьмі в носі
Від духів "Еллада".
Плаття модне, вузесеньке,
Облягає форми,
Ще й коліна не прикриті
(Такі тепер норми).
Посадила Кузьму в крісло,
Сіла проти нього.
Як французька кінозірка,
Виставила ноги.
У Кузьми від здивування
Потилиця змокла.
А дружина запитує:
— Ти читав Софокла?
Може, тобі до вподоби
П'єси Евріпіда?
Сопа Кузьма: — Відчепися!
Подавай обідать!
Нащо мені еврипіди,
Нащо їхні п'єси?
— А ти ж казав, що у мене
Дрібні інтереси.
Що немає шику-блиску,
Манери негарні...
Я й просиділа сьогодні
Півдня в перукарні.
Не було у мене часу
Возиться з обідом,

То я тобі й замінила
Обід Евріпідом.